

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

navrhovatelé: a) J. L.
b) **Svěřenský fond Bonita**, IČ 08412961,
doručovací adresa Smetanova 199/4, Cheb,
oba zastoupeni advokátem JUDr. Janem Horychem, Ph. D.,
sídlem Moskevská 946/10, Karlovy Vary,

proti
odpůrci: **Městský úřad Cheb**,
sídlem náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 1/14, Cheb,

za účasti **CHEVAK Cheb, a. s.**, IČ 49787977,
sídlem Tršnická 4/11, Cheb,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce č. j. MUCH 32692/2021 ze dne 30. 4. 2021,

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Opatřením obecné povahy Městského úřadu Cheb č. j. MUCH 32692/2021 ze dne 30. 4. 2021 vodoprávní úřad stanovil ochranné pásmo vodního zdroje Nebanice (změnil původní ochranné pásmo vodního zdroje Nebanice – Jesenice, Nebanice I a II). Do tohoto ochranného pásma spadaly i pozemky navrhovatelů, na kterých se nacházelo zbořeniště bývalého muničního skladu. Navrhovatelé chtěli zbořeniště přebudovat na logistický prostor (včetně vybudování infrastruktury a skladovacích prostorů v areálu), přičemž Územní plán obce Odrava danou přestavbu neumožňoval. Z toho důvodu se obrátili na odpůrce jakožto vodoprávní úřad, neboť potřebovali jeho souhlas k plánované přestavbě a navrhované změně Územního plánu Odrava. V případě, že by jim odpůrce svůj souhlas neposkytnul, žádali ho o vysvětlení limitů stanovených v opatření obecné povahy.
2. Odpůrce souhlas k přestavbě navrhovatelům neposkytl. Z důvodu, že se pozemky nacházely v II. stupni – 4 zóně ochranného pásma vodních zdrojů Nebanice. Pro II. stupeň byly totiž stanoveny tzv. limity využití území. Limit D7 neumožňoval v této zóně realizaci jiných stavebních objektů, kde by došlo k negativní změně odtokových poměrů z území na ploše jednotlivé stavby větší než 1 000 m², a to včetně funkčně souvisejících stavebních objektů. Plánovaná přestavba navrhovatelů počítala se zastavěním plochy o cca 50 000 m². Zároveň odpůrce vyjádřil svůj nesouhlas se změnou Územního plánu obce Odrava.
3. Navrhovatelé se domnívali, že výklad opatření obecné povahy, tak jak jej interpretoval odpůrce, byl extrémně restriktivní a zcela přehlíží nepřiměřené rozdíly mezi limity bodu D. Pozemky by navrhovatelé také spíše podřadili pod limit E5, a nikoliv D7, tak jak jej podřadil odpůrce. Skutková podstata obsažená právě v limitu E5 se od plánované přestavby navrhovatelů lišila jen minimálně. V reakci na zamítavé stanovisko odpůrce podali navrhovatelé podnět k jeho změně, kde blíže specifikovali svůj stavební záměr a konkrétně upozornili na jeho podobnost s limitem E5. Osoba zúčastněná na řízení jakožto správce vodního zdroje, podala k podnětu navrhovatelů své vyjádření. Zdůraznila, že právě absence zastavěného území vysvětlovala zařazení plánovaného záměru navrhovatelů pod limit D7, a nikoliv E5, který hovořil o rekonstrukci stávajících objektů s rozšířením o 10% původní rozlohy. Odpůrce s odkazem na vyjádření osoby zúčastněné na řízení změnu svého stanoviska odmítl.
4. Navrhovatelé se stále nespokojili s vyjádřením odpůrce, a proto se obrátili se stížností na Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství. V té opětovně shrnuli nedostatky, které shledávali v opatření obecné povahy a postupu odpůrce. Stížnost byla krajským úřadem vyhodnocena jako neopodstatněná.

II. Řízení před soudem

5. Proti opatření obecné povahy podali navrhovatelé návrh na jeho zrušení. Namítli, že byli zkráceni na svých právech. Konkrétně došlo k zásahu do jejich vlastnického práva, který spatřovali v nezákonném určení hranice ochranného pásma vodních zdrojů Nebanice. Navrhovatelé jsou toho názoru, že tyto hranice byly vymezeny v rozporu s podkladovou hydrogeologickou studií a skutečné pásmo vodních zdrojů bylo stanovené opatřením obecné povahy podle hranic parcelních pozemků zapsaných v katastru nemovitostí.

Pozemky navrhovatelů byly zahrnuty do ochranného pásma vodních zdrojů Nebanice, ačkoliv jejich zásah do hydrogeologického pásma byl pouze minimální. Danou nezákonnost opatření obecné povahy navrhovatelé též shledali s ohledem na princip proporcionality. Zásah do jejich soukromých práv zcela převážil nad rámec nezbytně nutný k dosažení sledovaného účelu, tj. veřejného zájmu na ochranu vodních zdrojů.

6. Dále navrhovatelé uvedli, že dle znění § 173 odst. 1 správního řádu, bylo nutné, aby opatření obecné povahy obsahovalo řádné odůvodnění, k tomu ovšem v daném případě nedošlo. Zcela v něm chyběly aktuální informace o ročním odběru pitné vody, což by odůvodnilo stanovení ochranného pásma v první řadě. Také se v něm neobjevily ani základní informace nutné k posouzení a případnému stanovení rozsahu ochranného pásma. Z tohoto důvodu je dané opatření obecné povahy nepřezkoumatelné.
7. Odpůrce tvrzení navrhovatelů uvedená v návrhu na zrušení opatření obecné povahy zcela odmítl. Podotknul, že po celou dobu řízení o návrhu opatření obecné povahy navrhovatelé nevznesli žádné připomínky či námítky, rovněž nevyužili svého práva nahlédnout do správního spisu. Zároveň uvedl, že pozemky navrhovatelů byly zahrnuty již v opatření obecné povahy Městského úřadu Cheb č. j. 423/B/78 ze dne 1. 8. 1978, kterým bylo stanoveno ochranné pásmo vodního zdroje Nebanice – Jesenice, Nebanice I a II. Nedošlo tedy ke stanovení nového ochranného pásma, nýbrž pouze ke změně minulého.
8. K žádosti týkající se poskytnutí souhlasu ke stavbě na pozemcích navrhovatelů odpůrce podotknul, že od navrhovatelů obdržel pouze žádost o potvrzení na pozemcích stavět, žádné další podklady s žádostí neobdržel. Měl tedy k dispozici pouze informace o tom, že navrhovatelé chtěli na pozemcích stavět a záměrem jejich výstavby byl logistický prostor o celkové zastavěné ploše cca 50 000 m². Jelikož limit D7 neumožňoval tak rozsáhlou přestavbu, nezbývala odpůrci jiná možnost než souhlas navrhovatelům neudělit. V případě opačného stanoviska by opatření obecné povahy zcela postrádalo smysl.
9. Dále se odpůrce vymezil proti tvrzení navrhovatelů, kteří zpochybnili vymezení hranice ochranného pásma vodních zdrojů Nebanice. Jeho postup byl zcela v souladu s odborným podkladem pro stanovení změn opatření obecné povahy, kterou zpracovala společnost FINGEO s. r. o. Odpůrce ze své pozice neměl právo zasahovat do údajů v předloženém podkladu. S případnými připomínkami či námítkami se odpůrce vypořádal v odůvodnění opatření obecné povahy.
10. Na závěr odpůrce uvedl, že v řízení o návrhu na opatření obecné povahy postupoval v souladu s § 171 a násl. správního řádu. Veškeré zákonné náležitosti dodržel a odůvodnění považuje za zcela dostačující.
11. Osoba zúčastněná na řízení se k návrhu na zrušení opatření obecné povahy nijak nevyjádřila.

III. Posouzení věci

12. Návrh není důvodný. Procesní nedostatky namítané navrhovateli nemohou mít vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy. Stanovení hranic ochranného pásma nebylo svévolné; jeho jiné varianty by bylo třeba hodnotit v rámci přiměřenosti opatření obecné povahy. Posouzení přiměřenosti však v souzené věci nebylo možné, protože navrhovatelé nevznesli odpovídající námítky v průběhu přípravy a pořizování ochranného

pásma.

III. a) Obecná východiska přezkumu

13. Ve správním soudnictví je dlouhodobě ustáleno, že při přezkumu opatření obecné povahy se soudy řídí zásadou zdrženlivosti. Tato zásada se projevuje nejvíce tam, kde se v napadeném opatření obecné povahy projevuje samosprávná vůle některého územně samosprávného celku (typicky jde o územní plány nebo zásady územního rozvoje). Jejím obsahem by totiž mělo být nalezení rovnováhy mezi jednotlivými zájmy v území, což vyžaduje komplexní úvahy odborné, ale též politické povahy. Výsledek samosprávné (politické) vůle proto nemůže soud revidovat, pokud je v odborných mezích možná. Může však zasáhnout tam, kde v procesu pořizování opatření obecné povahy zazněly konkrétní námitky směřující k ochraně práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů, aniž by byly vypořádány způsobem odůvodňujícím potřebu zásahu veřejné moci.
14. V souzené věci nebylo napadeno opatření obecné povahy upravující otázky samosprávy. Stanovení ochranného pásma vodního zdroje podle § 30 vodního zákona je výkonem státní správy (srov. § 104 a násl. vodního zákona). To však neznamená, že by soud oproti přezkumu samosprávného opatření obecné povahy nemusel být zdrženlivý: jakkoliv totiž odpadá prvek ústavně zaručené samosprávné (politické) vůle, stále jsou přítomny prvky *odbornosti a dělby moci* mezi orgány státní správy a soudy.
15. Proto stále platí, že ochrana práv v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy závisí také na aktivitě navrhovatele v procesu pořizování tohoto opatření. Před správním soudem tak zpravidla nelze uspět s tvrzením o nepřezkoumatelném, nedostatečném či nesprávném vyvážení veřejných a soukromých zájmů, pokud tyto zájmy nebyly uplatněny v procesu pořizování územního plánu [srov. rozsudek NSS č. j. 6 Ao 5/2011-43 ze dne 7. 10. 2011, nález sp. zn. I. ÚS 1472/12 ze dne 9. 12. 2013 (N 211/71 SbNU 483)]. To odpovídá smyslu právní úpravy, podle níž některé otázky musí být řešeny v procesu pořizování *ex officio* (zákonnost a odbornost z hlediska hydrogeologie, ochrana vodních zdrojů a obecně životního prostředí) a některé teprve poté, co jsou stanoveným způsobem uplatněny v procesu pořizování opatření obecné povahy. I zde tedy platí, že při pořizování ochranného pásma vodního zdroje nelze některé soupeřící zájmy smysluplně vyvažovat, pokud nebyly uplatněny námitky hájící konkrétní individuální zájmy.
16. Navrhovatelé proti stanovení ochranného pásma vodního zdroje uplatnili dva relativně ucelené okruhy argumentace: (1) žalovaný zvolil procedurálně snazší možnost vymezit hranici ochranného pásma pomocí katastrální mapy namísto hydrogeologické reality, a (2) vymezil ochranné pásmo bez opory v hydrogeologické realitě a jeho excesivním rozsahem omezil vlastnické právo, aniž by pro to existoval veřejný zájem. Mimo tyto dva okruhy namítli také nedodržení zákonem předepsaného postupu jak podle zákona o vodách, tak podle obecné úpravy opatření obecné povahy podle správního řádu.

III. b) Stanovení ochranného pásma zákonem stanoveným postupem

17. Nedůvodná je námitka, že nebyly dodrženy požadavky § 173 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 30 odst. 1 zákona o vodách. Z těchto ustanovení navrhovatele dovozovali, že opatření obecné povahy nebylo náležitě odůvodněno, neboť neobsahuje právní a skutkové úvahy o vodních zdrojích v území, jejich vydatnosti aj.
18. Ve shodě s odpůrcem soud odkazuje na § 29 vyhlášky č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu, který stanovuje náležitosti opatření obecné povahy o stanovení

ochranného pásma vodního zdroje:

19. Kromě náležitostí stanovených správním řádem obsahuje opatření obecné povahy o stanovení ochranného pásma vodního zdroje také: a) účel a stupeň, popřípadě stupně ochranného pásma, b) rozsah ochranného pásma s uvedením parcelních čísel pozemků podle katastru nemovitostí, na které ochranné pásmo zasahuje, popřípadě geometrické a polohové určení ochranného pásma, pokud jeho hranice není shodná s hranicemi parcel v katastrální mapě, c) název vodního toku a číselný identifikátor vodního toku dle údajů v evidenci vodních toků, číslo hydrologického pořadí povodí, název a kód útvaru povrchových vod a uvedení říčního kilometru vodního toku (staničení), pokud se ochranné pásmo týká zdroje povrchových vod, d) číslo hydrogeologického rajonu a název a kód útvaru podzemních vod, pokud se ochranné pásmo týká zdroje podzemních vod, a e) rozsah činností, které jsou v ochranném pásmu zakázány nebo omezeny, včetně rozsahu technických opatření, které je osoba oprávněná k odběru povrchových nebo podzemních vod povinna v ochranném pásmu provést.
20. Právě uvedené náležitosti napadené opatření obecné povahy *prima facie* obsahuje a navrhovatelé nijak konkrétně netvrdili opak. K tomu soud jen podotýká, že úpravu této vyhlášky považuje za souladnou s § 115 odst. 2 zákona o vodách. Ani v této otázce navrhovatelé nijak konkrétně netvrdili opak.
21. Jestliže vyhláška č. 183/2018 Sb. upravuje náležitosti opatření obecné povahy o stanovení ochranného pásma vodního zdroje ve výše uvedených podrobnostech, není důvod z obecnější úpravy § 30 zákona o vodách, *nota bene* obecné úpravy § 174 odst. 1 za přiměřeného použití § 68 odst. 3 správního řádu, dovozovat povinnost uvádět srovnatelně specifické informace o vodních zdrojích požadované navrhovateli.
22. Jistěže při stanovení ochranného pásma vodního zdroje musí být dodrženy požadavky § 30 zákona o vodách, tedy mimo jiné i to, že ochranné pásmo se zásadně stanovuje k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou s *průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok*. Vodoprávní úřad však bez dalšího nemá důvod tuto otázku ve výrokové části nebo v odůvodnění opatření obecné povahy tematizovat, pokud k tomu neexistuje výslovný zákonný příkaz a zároveň neexistuje pochybnost o tom, že tato podmínka splněna byla. Například proto, že jednotlivé vodní zdroje i průměrný odběr jsou mu známy z jeho úřední činnosti a v řízení stanovení ochranného pásma nebylo splnění této podmínky nijak zpochybněno. To platí tím spíše, že v souzené věci nešlo o nové stanovení ochranného pásma, ale úpravu stávajícího ochranného pásma existujícího již od 70. let 20. století.
23. Výslovný zákonný příkaz uvést seznam a specifika vodních zdrojů v řešeném území neexistuje a nelze jej dovodit ani výkladem § 30 vodního zákona nebo správního řádu. Zároveň nikdo při přípravě ochranného pásma nezpochybnil, že v řešeném území jsou vodní zdroje s *průměrným odběrem více než 10 000 m³ za rok*. Za toho stavu soud neshledal důvod, proč by tyto otázky měly být v napadeném opatření obecné povahy řešeny.
24. Skutečnost, že některé otázky nemusely být výslovně tematizovány ve výrokové části či odůvodnění ovšem nevylučuje, že případné nesprávné posouzení těchto otázek může být důvodem nezákonnosti napadeného opatření obecné povahy. Jak soud uvedl výše, odpůrce je vázán požadavky § 30 zákona o vodách, musí je tedy dodržet i když nemá procesní povinnost uvést v opatření obecné povahy související úvahy. Tuto případnou nezákonnost

je možné posoudit i v řízení před soudem. Podmínkou ovšem je, aby ji navrhovatel procesně relevantním způsobem namítl. I v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 101a a násl. s. ř. s. je totiž soud vázán důvody návrhu. Navrhovatel tedy musí uplatnit konkrétní skutkové a právní důvody, pro které považuje opatření obecné povahy za nezákonné.

25. Pokud tedy navrhovatelé měli za to, že sporné ochranné pásmo bylo v rozporu se zákonem stanoveno k ochraně zdrojů vod s průměrným odběrem rovným nebo menším než 10 000 m³ za rok, měli to při nejmenším tvrdit a uvést důvody, pro které se tak domnívají. To však neučinili. Jinými slovy, navrhovatelé namítali pouze procesní nedostatky odůvodnění („nebyl odůvodněn soulad s požadavky zákona“), nenamítali ovšem, že by se tyto nedostatky projevíly v rozporu napadeného opatření obecné povahy s hmotným právem („není v souladu s požadavky zákona“).
26. Za toho stavu by nebyl důvod napadené opatření obecné povahy rušit, i kdyby soud ve shodě s navrhovateli shledal, že odpůrce měl výslovně odůvodnit soulad s § 30 zákona o vodách (tj. tematizovat seznam a specifika vodních zdrojů v řešeném území). Při absenci tvrzení o rozporu s hmotným právem totiž nebylo ani tvrzeno ani prokázáno, že by tato údajná procesní vada měla vliv na zákonnost stanovení ochranného pásma.
27. Takto uplatněný požadavek hmotněprávní relevance procesních vad soud považuje za implicitní pravidlo obecně platné v řízeních podle soudního řádu správního, jakkoliv je výslovně zmíněn pouze ve vztahu k některým vadám řízení v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Na tomto náhledu soud setrvává i při vědomí toho, že pro účely řízení o zrušení opatření obecné povahy bude tento požadavek v § 101d odst. 1 s. ř. s. výslovně vyjádřen až kvůli (dosud neúčinné) novelizaci provedené čl. LXII zákona č. 284/2021 Sb. Tuto změnu soud považuje za zákonné vyjádření již v současnosti uplatňovaných kritérií přezkumu, nikoliv jejich budoucí změnu, k níž by nyní nemohl přihlížet. Význam a potřebu této novelizace ostatně celkově nelze přeceňovat, neboť mimo jiné přináší i novum v podobě toho, že v soudním přezkumu nemají být zohledněny procesní vady, které neměly vliv na „správnost“ naříkaného správního aktu. I tato změna je zjevně deklaratorní povahy, neboť soudy v řízeních podle soudního řádu správního nikdy *správnost* nehodnotily. Správním soudům náležel a náleží přezkum *zákonnosti*, nejsou správními orgány, které mají kontrolovat *správnost*. Zákonodárce tedy shledal potřebu výslovně vyloučit ze soudního přezkumu to, co v něm zahrnuto nikdy ani nebylo. To jen potvrzuje názor soudu, že převažující účel této změny soudního řádu správního je pouze deklaratorní.
28. Soud tedy shrnuje, že navrhovatelé netvrdili, že by napadené ochranné pásmo bylo v rozporu s § 30 odst. 1 zákona o vodách stanoveno k ochraně zdrojů vod s průměrným odběrem rovným nebo menším než 10 000 m³ za rok. Neuvedení souvisejících úvah odpůrce tak nemůže mít vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy, i kdyby tyto úvahy měly být v jeho odůvodnění či výrokové části uvedeny. Jak však soud vysvětlil výše, taková povinnost bez dalšího dána není a v poměrech souzeného případu nevznikla. Jen na okraj tohoto tématu pak soud upozorňuje, že průměrná vydatnost vodních zdrojů zásadně vyžadovaná § 30 odst. 1 vodního zákona odpovídá 0,32 l/s. Jak vyplývá z podkladů pro stanovení ochranného pásma, jeho návrh i výsledné ochranné pásmo jsou koncipovány pro odběr podzemní vody z pramenišť Nebanice I a II (Obilná) ve výši 200 l/s.

III. c) Soulad ochranného pásma s „hydrogeologickou realitou“

29. Námitky směřující proti vymezení hranic ochranného pásma pomocí katastrální mapy namísto hydrogeologické reality a bez opory v ní jsou námitky, které svou povahou odpovídají posouzení přiměřenosti opatření obecné povahy, protože vypovídají především o distribuci zátěže v území, tedy vyvážení mezi jednotlivými soukromými a veřejnými zájmy [srov. rozsudek KS v Ostravě č. j. 79 A 6/2013-173 ze dne 13. 2. 2014, rozsudek NSS č. j. 2 As 46/2014-79 ze dne 4. 11. 2014, a nález sp. zn. I. ÚS 178/15 ze dne 8. 11. 2018 (N 179/91 SbNU 225)]. Protože toto hodnocení navrhovatelé v zásadě sdílí (sami tyto námitky také řadí k posouzení přiměřenosti), není důvod, proč by soud měl tuto otázku blíže rozebírat.
30. Jak soud výše uvedl, posouzení přiměřenosti opatření obecné povahy je zásadním způsobem ovlivněno tím, zda v průběhu jeho pořizování navrhovatelé uplatnili odpovídající námitky či připomínky, nebo pokud je uplatnil alespoň někdo jiný. I v této otázce byli navrhovatelé se soudem ve shodě, neboť odkazovali na to, že nepřiměřenost ochranného pásma ve vztahu k vlastnickému právu byla v připomínkovém řízení namítána.
31. Přes tuto obecnou shodu v základních východiscích přezkumu však soud nepřisvědčil navrhovatelům v tom, jak by měla být uplatněna na okolnosti souzeného případu. Navrhovatelé totiž neoznačili žádné připomínky či námitky z procesu přípravy ochranného pásma, které by obsahově odpovídaly jejich námitkám před soudem. Na str. 24 napadeného opatření obecné povahy, což byl jediný relativně konkrétní odkaz navrhovatelů, se nenachází žádná námitka či připomínka, která by se vyjadřovala k nepřiměřenosti či nevhodnosti stanovení hranic ochranného pásma po hranicích pozemků či požadovala posouzení alternativní verze těchto hranic. Námitku či připomínku obdobné povahy soud nenalezl ani jinde.
32. Protože tedy v průběhu pořizování ochranného pásma nezazněly požadavky na to, aby byly jeho hranice vedeny jinak než po hranicích pozemků, popřípadě po jiných pozemcích, musí být rozsah soudního přezkumu omezen. To platí tím spíše, že navrhovatelé nyní hájí zcela konkrétní zájem v konkrétním území: ochranné pásmo jim totiž údajně znemožňuje stavbu „logistického prostoru“ (v běžné mluvě patrně překladiště kamionové dopravy) na místě bývalého muničního skladu ČSLA Potočiště v západním okraji ochranného pásma. Zájem a požadavky navrhovatelů byly tedy bez obtíží konkretizovatelné, proto mohly a měly být uplatněny. Soud nemůže vnášet do odborného posouzení příslušného správního orgánu alternativní verze *ex post*.
33. V rámci omezeného přezkumu lze uvést, že stanovení ochranného pásma podle (hranic) pozemků do něj spadajících výslovně předvídá § 29 písm. b) vyhlášky č. 183/2018 Sb. Ochranné pásmo lze ovšem stanovit i jinak než shodně s hranicemi parcel v katastrální mapě. Odpůrce tedy v souzené věci *prima facie* postupoval v souladu s hmotným právem, neboť zvolil jednu z variant výslovně předvídaných právním předpisem. Proč právě v oblasti Potočiště stanovil hranice ochranného pásma shodně s hranicemi parcel v katastrální mapě je jednak otázka odborná hydrogeologická, jednak (právní) otázka vyvážení soupeřících zájmů v tomto území. Tyto otázky však spadají do posouzení alternativ a celkově posouzení přiměřenosti, které v souzené věci soudu nepřisluší řešit právě proto, že je navrhovatelé neřešili dříve před přijetím napadeného opatření obecné povahy.
34. Do posouzení přiměřenosti spadá i důraz navrhovatelů na hydrogeologickou studii publikovanou na internetovém serveru tzb-info.cz (Baier, J. Uhlík, J. Využití

matematických modelů pro účely stanovení ochranných pásem vodního zdroje, publ. 16. 12. 2019). Z ní vskutku plyne, že z odborného hlediska lze uvažovat o omezení západní hranice ochranného pásma tak, aby neprocházela prostorem bývalého muničního skladu, ale východněji obcí Potočiště. Proč ovšem v procesu přípravy napadeného opatření obecné povahy nebyla zvažována či vybrána tato alternativa, je opět otázkou vyvážení odborných a jiných zájmů v území. Tato úvaha náleží především odpůrci, který ji však nemusel činit, protože navrhovatelé ani nikdo jiný neuplatnili odpovídající námitky či připomínky. Lze k tomu tedy pouze uvést, že napadené ochranné pásmo v souladu se zákonem spočívá na odborném podkladu a odpůrce nemusel zvažovat jiný odborný podklad jako alternativu. Nelze tedy přisvědčit navrhovatelům, že napadené opatření obecné povahy nemá základ v hydrogeologické realitě.

35. Celkově pak soud nepřisvědčil názoru navrhovatelů, že při jiném, nikoliv svévolném stanovení hranice ochranného pásma by mohli „mít štěstí“ a ochranným pásmem by využití jejich pozemků nebylo omezeno. Zahrnutí pozemků navrhovatelů do rozsahu ochranného pásma se zakládá na studii, jejíž odbornost navrhovatelé nijak konkrétně nezpochybnili (existence alternativy nezpochybňuje odbornost prvotního řešení). Z této podkladové studie, ale též z alternativní studie odkazované žalobci pak plyne, že právě oblast muničního skladu Potočiště je považována za jeden z hypotetických zdrojů znečištění (kontaminace průmyslovými látkami). Na okraj soud poznamenává, že na obou studiích se podíleli výše zmínění autoři J. Baier a J. Uhlík, stěží tak lze jednu z nich bez dalšího považovat za nedostatečnou a druhou za jedinou možnou.
36. Za toho stavu není zahrnutí prostoru bývalého muničního skladu do ochranného pásma vodního zdroje nijak svévolné. Navrhovatelé tedy neměli smůlu v tom, že na jejich pozemky náhodou dopadají omezení ochranného pásma. Měli smůlu pouze v tom, že chtěli hospodařit v oblasti, která může ohrozit jakost a zdravotní nezávadnost zdrojů podzemních nebo povrchových vod využívaných nebo využitelných pro zásobování pitnou vodou. Rizika s tím spojená ovšem měli zohlednit především sami jak při plánování své činnosti, tak při včasné hájení svých zájmů v průběhu přípravy ochranného pásma.

III. d) Na okraj sporu o výklad limitů využití území ochranného pásma II. stupně

37. Soud nepřehlédl, že velká část argumentace navrhovatelů a odpůrce se týkala výkladu limitů využití území v ochranném pásmu II. stupně, zóně 4, pro průmysl a plochy technické a dopravní infrastruktury uvedené pod písmeny D2 a D7, popřípadě E5. Podstata toho sporu spočívá v tom, jak lze záměr navrhovatelů kvalifikovat a zda je z hlediska těchto limitů bez dalšího nepřijatelný, nebo zda je podmíněn odborným hydrogeologickým posouzením. Navrhovatelé zastávali názor, že jejich záměr byl přípustný za podmínky odborného posouzení, jednotlivé správní orgány jej považovaly za nepřijatelný (srov. rekapitulaci v odst. 1–4 tohoto rozsudku).
38. Návrh na zrušení ochranného pásma tak byl především pokračováním tohoto sporu jinými prostředky. Do jeho řešení však soud nemůže v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy zasáhnout. Navrhovatelé netvrdili, že stanovení toho kterého limitu využití území v ochranném pásmu II. stupně bylo nezákonné. Jen a pouze tato otázka by byla pro rozhodnutí soudu významná. Není úkolem soudu, aby v tomto řízení poskytoval interpretaci jednotlivých pravidel ochranného pásma, která by byla použitelná v nějakém jiném, budoucím řízení. Soud rozhoduje aktuální spor o právo, kterým v souzené věci byl spor o to, zda byly dodrženy zákonné požadavky pro stanovení ochranného pásma. Spor o to, co z tohoto ochranného pásma plyne pro budoucí záměry navrhovatelů, z povahy

věci není ukončen a je dosud veden na úrovni veřejné správy. Soud do něj nemůže předčasně zasahovat, a proto se výkladem jednotlivých limitů využití území vůbec nezabýval.

IV. Závěr

39. V mezích uplatněných námitek soud neshledal, že by Městský úřad Cheb jako vodoprávní úřad pochybil při výkladu a uplatnění procesního a hmotného práva při stanovení ochranného pásma vodního zdroje Nebanice. Přiměřenost rozsahu ochranného pásma a s tím související vyvážení jednotlivých zájmů hodnotit nemohl, neboť při přípravě tohoto opatření obecné povahy k tomu nikdo nedal důvod uplatněnými námitkami či připomínkami. Z toho důvodu soud návrh zamítl jako nedůvodný dle § 101d odst. 2 s. ř. s.
40. Navrhovatelé neměli ve věci úspěch a úspěšnému odpůrci nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Požadavky soudního řízení na odpůrce jako orgán státní správy nebyly ničím výjimečné, aby to odůvodňovalo přiznání 300 Kč, které odpůrce požadoval. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
41. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. července 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu